

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionvm,
Qvas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

De Hußitaru[m] in Bohemia persecutione. Cap. 44.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

quædam aut delineatio præcessisse videatur. Porro sectæ eius author primus fuerat quidam Petrus de Bruis, à quo iactant erronei dogmatis prima semina, per annos ferme viginti in Septimania primum, deinde & in prouincia Nouempopulana (quæ vulgo Gasconia vocatur) magna incrementa sumpserunt: Nec ignota sanè tunc orbi Christiano sub nomine Petrobrusianorum hæreticorum. Qui fieret enim vt non esset eorum celebre nomē, quorum erant adeò noua & inaudita facinora: Per eos enim rebaptizati populi, ecclesiæ prophanatæ, altaria suffossa, cruces succensæ, die ipso Dominicæ passionis publicè manducatæ carnes, sacerdotes flagellati, monachi incarcerati, ijdemque ad ducendas vxores terroribus sunt ac tormentis compulsi. Et hæc quidem de Petrobrusianis literis suis mandauit ante annos quadringentos Petrus venerabilis abbas Cluniacensis, scribens ad Alpium Maritimarum episcopos, à quo etiam illorum duabus epistolis eruditè planeque neruose confutantur errores. Inter quos (præter errorem de baptismo paruulorum, & de non adiuuandis oratione vel sacrificio defunctis, quorum D. quoque Bernardus meminit) etiam hos recenset templorum vel ecclesiarum fabricam fieri non debere, factas insuper subruui oportere, nec esse necessaria Christianis sacraloca ad orandum, quoniã æquè in taberna & in ecclesia, in foro & in templo, ante altare vel ante stabulum inuocatus Deus audit, & eos qui merentur exaudit: Item cruces sacras confringi oportere & succendi, quod species illa vel instrumentum (quo Christus tam dirè tortus est) non ueneratione digna sit, sed gladijs potius cõcidenda & omni dedecore dehonestanda ad ultionem mortis Christi: Item verū Christi corpus in sacramēto non esse, neque id Deo debere offerri. Hæc igitur Petrus de Bruis. Cuius post rogum (Nam apud S. Aegidium, inquit Petrus Venerabilis, zelus fidelium flammæ Dominicæ crucis ab eos succensas illum succendendo vltus est) hæres nequitia eius Henricus, cum nescio quibus alijs, doctrinam diabolicam non quidem emendauit, sed immutauit, & non quinque tantum vt ille, sed plura suæ doctrinæ capita edidit.

De Husitarum in Bohemia persecutione.

CAPVT XLIIII.

Hos

HOS in Bohemia secuti sunt Hussitæ, quorum insolentissima infania, sacra omnia pessundedit. Cum enim neq; Venceslao regi, religionis in suo regno puritas admodum curæ esse videretur, & is esset episcopus Pragæ, qui præter insignem auaritiam magis esset idoneus, qui hæresi fomenta præberet quàm qui extirparet, perspicuè apparuit impleri in Bohemia euangelicam parabolam: Dum dormirent homines, venit malus & superfeminauit zizania. Etenim pestifera illius seminationis hæc dogmata fuere, referente Aenea Siluio: Romanum præfulem reliquis episcopis parem esse, inter sacerdotes nullum discrimen, presbyterum non dignitatem, sed vitæ meritum efficere potiore: Animas corporibus excedentes, aut in æternas & vestigio pœnas mergi, aut perpetua consequi gaudia: Purgatorium enim ignem nullum inueniri: Vanum esse orare pro mortuis, & auaritiæ sacerdotalis inuentum: Dei & sanctorum imagines delendas: Aquarum, Palmarum benedictiones irridendas: Mendicantium religiones malos demones inuenisse: Sacerdotes pauperes esse debere, sola contentos elemosyna: Liberâ cuique prædicationem verbi Dei patere: Nullum capitale peccatum, quâtuuis maioris mali vitandi gratia tolerandum: Qui mortalis culpæ reus sit, eum neque seculari, neque ecclesiastica dignitate potiri, neque parendum ei: Confirmationem quam chrismate Pontifices inducunt, & extremam unctionem inter ecclesiæ sacra minime contineri: Auricularem confessionem nugacem esse, sufficere sua cuique Deo incubili suo confiteri peccata: Baptisma fluuiialis vndæ, nulla interiecta sacri olei mixtura recipiendum: Cœmeteriorum inanem usum, quæstus causa repertum, quacunq; tegantur tellure humana corpora, nihil distare: Templum Dei latè patētis ipsum mundum esse, coarctare maiestatem eius, qui ecclesias, monasteria, oratoriaque construunt, tanquam propitior in eis diuina bonitas inueniatur: Sacerdotales vestes, altarium ornamenta, pallas, corporalia, calices, patenas, vasaque huiusmodi nihil habere momenti: Sacerdotem quocunque loco, quocunque tempore sacrum Christi corpus conficere, petentibusq; ministrare, sufficere si verba sacra mente tantum dicat: Suffragia sanctorum in cœlis cum Christo regnantium frustra impetrari, quæ iuuare non possunt: In canonicis horis cantan-

DE VARIIS PIORVM

dis, dicendisq; frustra tempus teri: Nulla die ab opere cessandum, nisi quæ Dominica nunc appellatur, celebritates sanctorum prorsus reiiciendas: Ieiunijs quoque ab ecclesia institutis, nihil inesse meriti. Ad hos perniciosissimæ novitatis articulos, Petrus quidam Dresensis, cooperatore Jacobello Misnensi, adiunxit articulum de communione sub vtraque specie, hanc contra ecclesiæ veterem iam tum consuetudinem, requirēs ab omnibus qui salui esse vellent. Hicce igitur erroribus vitiata passim Bohemia, postquam viribus secta crevit, in grauissimas catholicorum persecutiones ebullijt. Siquidem Ioannem Hus sequebantur clerici ferè omnes, ære alieno gravati, sceleribus ac seditiōibus insignes. Quia & nonnulli doctrina celebres, cum dignitates & sacerdotia que expetiuerant, adipisci minimè potuissent, frustratæ ambitionis dolore vexati, zeliq; mali aduersus ordinem sacerdotum facibus agitati, ad Hussitarum se quoq; factiosa studia contulerunt. Cùm igitur confluentium quotidie turbis auerentur, non satis fuit ecclesias extorsisse, in quibus liberè concionarētur, nisi & vicina monasteria, templaq; pulcherrima, igni ferroq; vastarent: posteaquam verò hi sic furētes in catholicos, Ioannem Zischam ducem accepere, quænam arces aduersus horum impetus satismunitæ fuerunt. Namque haud semel potentissimos etiam Romani imperatoris exercitus cedere turpiter, aut terrore victos, aut armis fatigatos coegerūt. Extructa autem ciuitate, cui Thabor indidere nomen, Thaboritæ coeperunt appellari, eoq; sese tanquam cōmuni azilo, tum natura loci, tum arte & industria munitissimo, & alijs terribiles & inuictos reddiderunt. Accessit ad hos & alia hæreticorum factio fratrum Orebitarum appellata, quæ Græcensēs vicinasq; Gentes maximis cladibus affecit. Erat enim (vt traditum est) pestifera atque immanis, neque Thaboritarum crudelitate vlla ex parte inferior. Quoties sacerdotes nostros intercepte, hos aut igne cremauerunt, aut nudos rigente hyeme super glacie colligatos dimiserunt, quos parui momenti existimauerant, defectis virilibus abire permiserunt. Aduersus hos Martinus quintus Pontifex Max. nominatim crucem decreuit, neq; tamen per annos complures extirpari cruenta secta potuit. Sed Thaboritarum dux Zischa, post multos victorię triūphos, diuinitus peste percussus moritur, summo

sui apud hæreticos desiderio relicto. Hunc ferunt cum ægrotaret, interrogatum quonam loco mortuus sepeliri vellet, iussisse cadaueri detrahi pellem, carnes verò volucris ac feris obiectari, ex pelle postremò tympanum fieri, eoque duce bella geri: arrepturos enim affirmabat hostes fugam, simulatque tympani sonitum exaudissent. Itaque eo morte suolato, duæ continuò factiones exortæ sunt: Altera Procopum magnum, quem Rasum vocauerunt, sibi præfecit: Altera autem illum reperiri posse dictitans, qui iure Zische succederet, selectis paucis qui communi concilio bellum administrarent, sese orphanos appellauerunt. Etsi autem aliquando inter se dissentirent, neque vnus fidei omnes glutino iungerentur, sed inter eos quoque obtineret illud:

Velle suum cuique est, nec voto viuatur vno.

Vbi tamen vis aliqua a principibus catholicis ingruebat, iunctis viribus in vnis sese castris defenderunt, potentesque exercitus foras fuga consulere sibi coegerunt. Fatigauit ea secta pios reges aliquot, donec deprauata nimis Bohemia digna fuit, cui tandem hæreticus Georgius Poggeobrachius imperaret.

De Anglicana in pios crudelitate sub Henrico octauo.

C A P V T X L V.

Angliam præteriturus eram, nisi causæ propter quam illic pij complures viri passi sunt, peculiari nouitas inuitallet, vt de illis quoque persecutionibus breuiter adiungerem. Igitur cum Angliæ rex Henricus octauus prioris legitimi matrimonij vinculis exolui, atque aliud inire cõiugium cum Anna quadam vellet, repudiata ac superstite vxore priore domina Margareta; neque tamen hoc eius inceptum aut sedis Apostolicæ iudicio, aut cordatorum sententijs probaretur: decreuit tandem non amplius in his que facere collibuisse, ab alieno cuiusquam boni præsertim pendere iudicio, sed partim cæstro libidinis percitus, partim superbia efferatus, qua ferebat impotentissimè sibi, cum rex esset tantus, non licere quod liberet, declarari voluit supremum caput ecclesiæ Anglicanæ in spiritualibus & in temporalibus. Quo non præcipitat superbia inflati vnus vermiculi propter fulgentem rubea terra coronam? Et tamen quantumlibet absurdissimum hoc esset in rege, qui nisi infa-

N 4 niret,